

Toelichting Verordening op de heffing en invordering van Haven- en Kadegelden 2013

1. Onderdeel A: ALGEMENE VOORWAARDEN ZEEHAVENGELD 2013

Het zeehavengeld wordt ten behoeve van Havenschap Moerdijk op basis van de Samenwerkingsovereenkomst inzake de inning van zeehavengeld 2004 geheven door het Havenbedrijf Rotterdam N.V. overeenkomstig de in deze verordening vastgestelde bepalingen welke zijn gebaseerd op de Algemene Voorwaarden Zeehavengeld, Binnenhavengeld en bijdrage Afvalstoffen Zeeschepen Havenbedrijf Rotterdam N.V.

Tevens wordt ten behoeve van Havenschap Moerdijk door het Havenbedrijf Rotterdam N.V. een bijdrage in rekening gebracht, zijnde de Bijdrage Afvalstoffen Zeeschepen als bedoeld in de Wet voorkoming verontreiniging door schepen, overeenkomstig de bepalingen van de Samenwerkingsovereenkomst havenontvangstvoorzieningen, havenafvalplan en bijdrage afvalstoffen zeeschepen van 30 augustus 2005.

2. Onderdeel B: BINNENHAVENGELD

SYSTEEM VAN HEFFING, AANGIFTE EN INVORDERING

Een belastingverordening moet alles bevatten wat voor de heffing en de invordering van belang is, voorzover daarin niet door de wet is voorzien. De Provinciewet, de Algemene wet inzake Rijksbelastingen (verder: de Algemene wet) en de Invorderingswet 1990 regelen het leeuwendeel van de formele kant van de heffing en invordering.

Door middel van een aanwijzingsbesluit kan het Dagelijks Bestuur één of meer ambtenaren aanwijzen die in hun plaats treden met betrekking tot de uitvoering van enige wettelijke bepaling betreffende de heffing en invordering van het haven- en kadegeld .

Voor een goede toepassing van de verordening is enig inzicht in de systematiek van de Algemene wet, de Invorderingswet en de Algemene Termijnenwet gewenst.

DE ALGEMENE WET INZAKE RIJKSBELASTINGEN

De formele regels voor de heffing zijn vastgesteld in de Algemene wet inzake Rijksbelastingen. Met betrekking tot de in de verordening gekozen techniek van de voldoening op aangifte: De belastingplichtige is verplicht een aangifte in te dienen bij de heffende instantie gelijktijdig met de betaling van de belasting aan de ontvanger.

De belastingplichtige kan in bezwaar komen tegen:

- de voldoening op aangifte: binnen twee maanden na de voldoening;
- de naheffingsaanslag: binnen twee maanden na de dagtekening van de aanslag.

De heffende instantie beslist bij uitspraak. In de uitspraak op een bezwaarschrift tegen een naheffingsaanslag wordt tevens een besluit genomen over de kwijtschelding van de verhoging. Tegen de uitspraak en de kwijtschelding van de verhoging kan beroep worden ingesteld bij de belastingkamer van het gerechtshof.

Uitvoeringsbevoegdheid met betrekking tot de heffing van het havengeld heeft het Dagelijks Bestuur van het Havenschap. Het Dagelijks bestuur kan besluiten om deze bevoegdheid over te dragen aan één of meer ambtenaren. Een dergelijk besluit wordt gepubliceerd.

Bij algehele overdracht van de heffingsbevoegdheid zijn de aangewezen ambtenaren bevoegd om de belasting te heffen, uitspraken op bezwaarschriften te doen, als procespartij voor het hof op te treden, ambtshalve verminderingen te verlenen en eventueel de hardheidsclausule toe te passen. Ook een gedeeltelijke overdracht van heffingsbevoegdheden is mogelijk. De overdracht moet mogelijk zijn gemaakt in de belastingverordening.

INVORDERINGSWET 1990

De invordering is voornamelijk geregeld in de Invorderingswet. Zij omvat zowel de inning als de dwanginvordering van het binnenhavengeld. Bij het Havenschap is de door het Dagelijks Bestuur daartoe belaste functionaris tot invordering bevoegd. Voor de dwanginvordering moet ingevolge de Invorderingswet een belastingdeurwaarder worden aangewezen, hetgeen in het verleden reeds is geschied.

ALGEMENE TERMIJNENWET

De verordening bevat geen bepalingen omtrent het uitsluiten van bijvoorbeeld zon- en feestdagen bij bepaalde termijnen. Op deze materie is immers de **Algemene Termijnenwet** van toepassing. Deze stelt onder meer regels inzake berekening van de afloop van fatale termijnen in verband met de zaterdag, de zondag en algemeen erkende feestdagen.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING VERORDENING BINNENHAVENGELD

Artikel 1:

Dit artikel bevat een aantal definities van in de verordening of in de tarieventabel voorkomende begrippen.

In de definities wordt verstaan onder:

Uitsluitend	: 100%
Geheel of nagenoeg geheel	: > 90%
Hoofdzakelijk	: > 60%
Grotendeels	: > 50%

Ten aanzien van het in de definities van de categorieën vaartuigen gebezigde woord "bestemd" is een ruime uitleg geboden: ook al wordt het betreffende vaartuig in een incidenteel geval niet overeenkomstig de bestemming gebruikt, dan is niettemin de bestemming maatgevend.

De definitie van "binnenschip" past in het uitgangspunt dat op grond van de verordening binnenhavengeld moet kunnen worden geheven voor alle gebruik met vaartuigen, waarvoor geen zeehavengeld wordt betaald. Zij maakt het onder meer mogelijk dat ook van zeeschepen die uitsluitend op binnenwateren opereren, binnenhavengeld wordt geheven.

De definitie van "haven" refereert aan de haven als bedoeld in de Haven- en terreinverordening van het Havenschap Moerdijk. Bij de heffing van retributies gaat het om voor de openbare dienst bestemde werken en inrichtingen die bij het Havenschap Moerdijk in beheer en onderhoud zijn.

De definitie van "lading" omvat een opsomming van de meest voorkomende voorwerpen die als lading zijn aan te merken. In beginsel behoren alle bedrijfsmatig door een binnenschip vervoerde goederen tot de lading.

De verplichting voor de schipper van een binnenschip om aan boord een meetbrief te hebben is geregeld in artikel 1 van het Besluit binnenscheperdocumenten. Daarnaast wordt het aan boord hebben van een meetbrief verplicht gesteld in artikel 1.10, onderdeel a, van het Binnenvaartpolitiereglement en artikel 1.10, onderdeel f, van het Rijnvaartpolitiereglement. Van belang is ook de op 15 februari 1966 te Genève ondertekende overeenkomst nopens de meting van binnenvaartuigen, goedgekeurd door de Staten-Generaal op 14 september 1967 (Trb. 1967, no. 43), en het daarop gebaseerde Besluit van 18 juni 1979, Stb. 358, houdende bepalingen omtrent de meting van binnenvaartuigen (Metingsbesluit Binnenvaartuigen 1978).

In de verordening is een containertarief opgenomen Dit tarief geldt op het moment dat een binnenvaartschip containers aan boord heeft die geladen of gelost worden in de haven. Toepassing van het containertarief geschiedt op basis van "het laagste tarief-garantie" ten opzichte van het tarief op basis van tonnemaat of oppervlakte van het vaartuig en dit wordt in rekening gebracht over het aantal containers geladen en/ of gelost in de haven zoals dat wordt opgegeven aan de Havendienst. Wordt geen aangifte gedaan dan zal ambtshalve een aantal van 75 containers in rekening gebracht worden. Een en ander is geregeld in artikel 11 van de verordening.

Ten aanzien van de verhouding tussen de begrippen passagiersschip en pleziervaartuig het volgende: het is, zoals eerder betoogd, gewenst om met zo min mogelijk waarnemingen te komen tot indeling van het belastingplichtige vaartuig in een van de categorieën. In het verlengde daarvan wordt dan ook het betalingscriterium als eerste onderscheid tussen passagiersschepen en pleziervaartuigen minder voor de hand liggend geacht. Gekozen is in de verordening voor het criterium "bedrijfsmatig" versus "niet bedrijfsmatig" vervoer van personen. Indien nu voor het gebruik met een vaartuig dat is aangemerkt als passagiersschip in een haven een lager recht geldt dan voor het gebruik met dat vaartuig, aangemerkt als pleziervaartuig, en de belastingplichtige stelt dat hij het eerstgenoemde recht verschuldigd is, dan dient hij het bedrijfsmatig karakter van het vervoer met dat vaartuig aan te tonen.

Het gebruik van het woord "waarin" in de definitie van termijn beoogt aan te geven dat, als gebruik van de haven in feite aanzienlijk korter van duur is dan de betreffende geldigheidsduur, niettemin voor de volledige geldigheidsduur binnenhavengeld verschuldigd is.

Artikel 2:

De omschrijvingen van de aard van de heffing en van het belastbare feit zijn afgeleid van het ter zake bepaalde in de Provinciewet en het daaromtrent bepaalde in de

Gemeenschappelijke Regeling Havenschap Moerdijk herziening 1997. Onder gebruik van de haven wordt elk gebruik verstaan ongeacht de duur.

Bepaalde vaartuigen kunnen wellicht onder twee of meer categorieën vallen. Dit doet zich bijvoorbeeld voor als de oorspronkelijke bestemming (onder meer tot uitdrukking komend in de verschijningsvorm) en de huidige functie van het vaartuig niet meer met elkaar corresponderen. De belastingplichtige zal dan in zijn aangifte een voorkeur uiten voor de categorie met het laagste tarief, doch de heffende instantie is niet verplicht die keuze zonder meer te volgen. Ter voorkoming van dergelijke discussies tussen de belastingheffende instantie en de belastingplichtige is het daarom gewenst dat de indeling van een vaartuig in één der gedefinieerde categorieën zo eenvoudig mogelijk geschiedt.

Uit oogpunt van havenexploitatie verdient indeling van schepen naar feitelijk gebruik af te leiden uit het gedrag van het schip - voorkeur boven indeling naar (oorspronkelijke) bestemming - af te leiden uit de bouw van het schip. Immers, de risico's voor en de druk op de haven hangen met het gebruik samen. Bij twijfel over de indeling naar het gebruik volgt indeling afgaande op de kennelijke bestemming (uiterlijke waarneming). Daarom wordt in de definities van de gebruikerscategorieën niet alleen van de bestemming maar ook van het gebruik gesproken.

Artikel 3:

Dit artikel geeft een opsomming van degenen die als belastingplichtige kunnen worden aangewezen. In de meeste gevallen zal, met inachtneming van de desbetreffende constante jurisprudentie, de reder als gebruiker en daarmee als belastingplichtige kunnen worden aangewezen. Maar door de vele eigendom- en belastingconstructies die in de scheepvaartwereld gebruikelijk zijn, is een enkelvoudige aanduiding van de belastingplichtige niet mogelijk. Het kan ook zijn dat de taken en de lasten zodanig verdeeld zijn dat de charteraar belastingplichtig dient te zijn, hetgeen in dat geval moet blijken uit de charterovereenkomst. De opsomming is evenwel niet bedoeld om willekeurig iemand als belastingplichtig aan te wijzen.

Artikel 4:

Deze bepaling behelst de maatstaven van heffing van het binnenhavengeld en daarmee voor de berekening (de hoogte van de heffing).

De begrippen vaartuig, laadvermogen, container en ton zijn in artikel 1 omschreven. Wanneer de gegevens over laadvermogen, oppervlakte of aantal containers geladen/gelost ontbreken of ondeugdelijk zijn, wordt het belastingbedrag ambtshalve bepaald.

Dit is echter een geval van tarieftoepassing, reden waarom deze bepaling is neergelegd in artikel 6 lid 2. Zie ook de toelichting daarop.

Artikel 5:

De tarieventabel vormt een integraal onderdeel van de verordening. Elke wijziging erin moet dezelfde procedure doorlopen als een wijziging in de verordening zelf.

Gedifferentieerde haventarieven zijn mogelijk, indien die zich richten naar het gebruik dat de belastingplichtige van de havenfuncties en -infrastructuur maakt c.q. de gebruiksmogelijkheden die met de havenfuncties en -infrastructuur aan de belastingplichtige

geboden worden. Onder havenfuncties en -infrastructuur wordt verstaan ondermeer het geheel van vaarwegen, overslag-, opslag- en verwerkingsfaciliteiten, de verbindingen met het achterland, de veiligheidsvoorzieningen en de voorzieningen ter bescherming van het milieu, uiteraard voor zover de genoemde voorzieningen en faciliteiten mede door toedoen van de havengeldheffende instantie zijn tot stand gekomen. Evenredigheid tussen heffingsdifferentiaties en verschillen in gebruik is daarbij geen vereiste. Wel is het noodzakelijk dat tariefdifferentiaties met argumenten worden onderbouwd. Van een bijzonder gebruik kan ook sprake zijn in het geval van vaartuigen die de haven met een zekere regelmaat aandoen. Frequentiekortingen, eventueel afhankelijk van het aantal malen dat binnen een gegeven tijdsbestek gebruik van de haven wordt gemaakt, zijn geoorloofde tariefdifferentiaties. Door toepassing ervan krijgt men een resultaat, dat ook door middel van abonnementsregelingen wordt bereikt. Abonnementsregelingen - gunstiger tarieven bij toenemend gebruik - zijn van oudsher gebruikelijk en geaccepteerd, ook door de rechter. Het binnenhavengeld kan ook lager zijn voor vormen van gebruik, waarin de belastingplichtige relatief weinig gebruiksmogelijkheden heeft om van de bestaande havenfaciliteiten en -infrastructuurle voorzieningen gebruik te maken: werkschepen zonder laden of lossen, verblijf voor bunkeren en dergelijke.

Artikel 6:

Deze bepaling bevat de praktische regels, die nodig zijn voor de berekening en toepassing van de tarieven, en grotendeels voor zichzelf spreken.

Artikel 7:

Deze bepaling regelt de mogelijkheid van vrijstelling van binnenhavengeld. Het verdient aanbeveling een restrictief beleid in deze te voeren. Bij belastingen in het algemeen en retributies in het bijzonder zijn vrijstellingen immers zo enigszins mogelijk te vermijden en alleen toe te kennen als dit niet anders kan, bijvoorbeeld op grond van de wet.

Voor het volgen van de systematiek van de verordening is het echter wel geboden artikel 7, onderdeel a in de verordening op te nemen. Ter toelichting daarvan dient het volgende:

De omschrijving van het binnenhavengeld is zodanig gekozen dat de verordening niet alleen het oog heeft op binnenvaartuigen, doch op alle vaartuigen waarvoor geen zeehavengeld wordt betaald. Ter voorkoming van dubbele belastingheffing geldt de anti-cumulatiebepaling van artikel 7, onderdeel a.

Artikel 8:

Binnenhavengeld wordt bij voldoening op aangifte geheven.

Artikel 11:

De betaling van de definitieve havengeldsom geschiedt na toezending van een factuur. De vorengenoemde praktijkregel komt in feite neer op een automatisch door het Havenschap gegeven uitstel van betaling ofschoon desgewenst in bepaalde situaties teruggeslagen zal worden naar de formele regeling. Ongeacht de op de praktijk gerichte toepassing van het factuurstelsel blijft de belastingplichtige verantwoordelijk voor het tijdig doen van de aangifte en de daarmee samenhangende belasting conform de bepalingen in deze verordening.

De belastingplichtige, die bezwaar heeft tegen de hem toegezonden factuur kan naar analogie van de AWR bezwaar aantekenen, tenzij sprake is van een voorlopige aanslag. Het

bezwaarschrift wordt ontvankelijk verklaard als deze binnen twee maanden na de factuurdatum is ingediend.

De heffende instantie, i.c. het Dagelijks Bestuur van het Havenschap, besluit bij uitspraak, nadat de reclamant desgevraagd is gehoord. In de uitspraak op een bezwaarschrift wordt in voorkomende gevallen tevens beslist over eventuele kwijtschelding van de verhoging. Tegen elke beschikking kan binnen twee maanden na de dagtekening hiervan beroep worden aangetekend bij de belastingkamer van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch.

TARIEVENTABEL

De tabel vermeldt vijf verschillende termijnen, verdeeld in twee soorten: termijnen per reis en abonnementstermijnen. Een termijn per reis eindigt na het verstrijken van de aangegeven tijd of op het moment waarop het gebruik wordt beëindigd. Binnen een abonnementstermijn kan het gebruik naar willekeur worden beëindigd en opnieuw beginnen. Een abonnement geldt voor één benoemd schip. Dit beginsel geldt niet voor services (bunkerboten, sleepboten, roeiers en drinkwaterboot) waar meerdere schepen op een abonnement toegelaten kunnen worden.

3. Onderdeel C: KADEGELD

Aangezien tot nu toe binnen het havengebied van het Havenschap Moerdijk geen openbare kaden aanwezig zijn is tot op heden is het onderdeel kadegeld uit de haven- en kadegeldverordening nimmer publiekrechtelijk toegepast. Ook voor de nabije toekomst valt niet te verwachten dat er openbare kaden worden gerealiseerd. Desalniettemin wordt ook in deze verordening een onderdeel opgenomen, gewijd aan kadegeld. In de privaatrechtelijke overeenkomsten, gebaseerd op de Algemene Voorwaarden van het havenschap Moerdijk, wordt o.a. aan de aan water gevestigde bedrijven een kadegeldheffing opgelegd, waarbij voor de te hanteren tarieven en de tariefstoepassing wordt verwezen naar de tarieven van de Haven- en kadegeldverordening. Alleen reeds uit dat oogpunt dient ook thans weer een onderdeel kadegeld te worden vastgesteld. Voor de aan water gevestigde bedrijven heeft de verwijzing naar een publiekrechtelijk vastgestelde verordening het voordeel dat een heffing op basis van willekeur in ieder geval wordt voorkomen.

De Raad van Bestuur van het Havenschap Moerdijk

De Secretaris,

De voorzitter,

F. J. van den Oever

Y.C.M.G. de Boer